

ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ

Στο Ευαγγέλιο γίνεται λόγος για τη χαμένη βουλή ¹ **Παυλ. 15,4-7** και το χαμένο πρόβατο ² **Παυλ. 15,8-10**. Πρόκειται για τον άνθρωπο που κινεί ο Πατέρας από βέλγοντας ³ τον πρωτότοκον εν πολλοίς αδελφούς ⁴ (Ρωμ. 8,29). Ο άνθρωπος της χάριτος χρίστος ⁵ ήρθε για να δώσει το άπειρο ⁶ **Παυλ. 19,10**. ⁷ **Παυλ. 19,10** ήρθε να αναζητήσει και σώσει τον χαμένο άνθρωπο. Τον άνθρωπο, που δεν μπορεί να τον ταυτίσει, ούτε από το έρχεται και το πηγαίνει.

Αυτή η απώλεια της ταυτότητας συνδέεται με μία κατάσταση γέννησης, που για τον χαμένο αποτελεί τον άρνηση και πραγματικότητα. Μία αναμνηστική βουλή ⁸ **αρχή** και εξωπραγματική ⁹ **πραγματικότητα**. Τα μορφή επιφανείας πηχός αντίθετος, αντινομία, συγκρούσεις, αδιέξοδα... κλπ. Στην κατάσταση αυτή της απώλειας ο άνθρωπος αναγκάζεται να προσαρμοστεί προς το χάρις αυτό και έτσι να εδραιώσει βωστήματα σχέσεων: με τον εαυτό του, με τον συνάνθρωπο του με τον βωστικό κόσμο. Όχι οι φιλοσοφίες και οι ιδεολογίες και οι ιδρυτικές δεν είναι παρά τέτοια βωστήματα σχέσεων του ανθρώπου είναι ¹⁰ **δός της απώλειας**!

Ο νόμος - ή νομοτέχεια - δίνει της ¹¹ **απώλειας** ¹² **δέν είναι ο κατά φύσιν** ¹³ **δέν είναι ο νόμος** - όπως τον νομοθέτησαν οι Πατέρες - νόμος, αλλά είναι ένας παρά-νόμος, μία **α-νομία**. Πρόκειται για τον ¹⁴ **έτερον νόμον**, όπως τον νομοθέτη ο Απ. Παύλος (Ρωμ. 7,23), που αντι-σπρωτύνεται στον κατά φύσιν νόμο. Έτσι ο άνθρωπος τρέχει μόνιμα βέ κατά βάση υπαρκτικής, κοινωνικής και περιβαλλοντολογικής-κοσμικής αντινομίας. Με όλα τα συνκόλλητα της φθοράς και της απειλής θανάτου. Που και αυτά χιταρ-χούν πλέον σαν δευτερογενείς παράγοντες νέων αντινομιών. και ο φαινομενικός

διοικνίχεται, παρὰ τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνδρωπύτου νὰ ἀνακαταστήσῃ τὴν ταυτότητα
τοῦ, νὰ κατανόησιν τὴν ἰσχυρίαν τοῦ καὶ νὰ τὴν καταξιώσῃ. Νὰ ξαναβρῆ τὴν ἀφύπνισιν
τοῦ ψυῆς.

Τὸ τραγικὸ ἐν αὐτῆς τῆς κατάστασιν εἶναι πῶς καὶ ὅταν ὁ ἀναψυχτικὸς βρῆ
τὸν χαμένον, τὸ πρόβλημα εἰς ἔχει γινῆ. Ὁ ἀνδρωπύτος μετὰ τὴν ταυτότητα
δυσκολεύεται νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ τοὺς δικαίους τοῦ, τοὺς δικούς του. Ἡ αὐτὴ
ἀρνείται συχνὰ νὰ τοὺς ἀκορονοήσῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ στήτι τοῦ, ἀνὰ
ἐξ ἑαυτοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ βρῆ καὶ ὁ ἴδιος τὴν ταυτότητα τοῦ. Μόνο τότε καὶ
ἔτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴν παρουσία καὶ φροντίδα τοῦ. Ἄλλωθεν τὸν μὴ
μετὰ-νοῦ - ἐπινοῶς **εἰς ἑαυτὸν**, μὴ ἀνέλπειν τὴν ταυτότητα τοῦ ἀπογοητοῦ.

Βέβαια ὁ Μολοφενὸς κίβ καὶ ἡ ὄρα τοῦ θροῦ εἶναι ἀνδρωπύτος, **ἐν ἀνδρωπύτῃ** καὶ
ἡ ἀποκρίσις τὴν ἀνδρωπύτην καὶ ταυτότητα. Ἡ ψυχή τοῦ **εἰς βίβλη** εἶναι ἡ ψυχή τοῦ
ἀνδρωπύτου Ἀρχετύπου, τοῦ ἀνδρωπύτου καὶ κατὰ φύσιν ἀνδρωπύτου. Ἄλλωθεν τὸν ὄρα
ἀπὸ μέρου τοῦ κατὰ φύσιν ἀνδρωπύτου νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν **Ἀρχετύπον** τοῦ νὰ
τοῦ ἀποδεχθῆ, νὰ τὸν **ἠτιετέμῃ**. Καὶ, φυσικὰ, νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν παραφύσιν ἑαυ-
τοῦ καὶ νὰ ἀπεκρίσῃ ἀποδοχῆς αὐτὸν τὸν παραφύσιν ἀνδρωπύτον.

Υπόχρεοι στους καρπούς μας? εγώ για την ανάλυση αυτή της χα-
μένης ταυτότητας μας; Μπορούμε να ξαναβρούμε την εικόνα του Θε-
ού μέσα μας;

Ναι, υπόχρεοι εγώ!

Ο άγιος Ιωάννης ο Καρπάριος, όταν μας κάνει προσηγορικά για τα
συμπληρωματικά γράμματα της "Εξομολογησης" για **"Τους λογισμούς του τύπου
και της μάταιας δόξης"**, συγχρονας μας χειραγωγεί για το πως να απορρίψω
με αυτά τα δονατάκια ανησυχία, όταν θυμωμένοι: **"Δυνάμει τούτων πε-
ριγενέσθαι** τη χάριτι του Θεού, εξουθενών την ψυχήν και εστεργίτων αυτήν,
και ριπτών θεσπτόν ενώπιον Κυρίου και επικαλούμενος αυτόν εις το
βοηθήσαι σοι και χινώσκων ότι ουράνια εστι τα χαρίσματα, διότι
ουδείς δύναται λαμβάνειν ουδέν, εάν μη η δεδοσμενον αυτω
εκ του ουρανού" **(Φιλοκαλία Α' 288 νη)**. Πά' δ' α' τη βίβ' αποσημική:

Θα μπορούσαμε να τα νικήσεις αυτά, με τη χάρι του Θεού, εκμυστώντας
την ψυχή και ταπεινώνοντας την και ριχνοντας τον εαυτό σου ενώπιον του Κυρίου
και επικαλούμενος τη βοήθεια του και χινώσκοντας ότι τα χαρίσματα είναι
ουράνια. Γι' αυτό λέει: κανένας δεν μπορεί να πάρει τίποτα, εάν δεν του
έχει δοθεί από τον ουρανό.

Δεν θα μείνω να ξεχάσω τα όσα ο άγιος Ιωάννης ο Καρπάριος προειπεί. Βασικά και
αποτελεσματικά στοιχεία, που έχουν για τους προχωρημένους στην πνευματική ζωή,
για να κερδίσω κάτι που μπορεί να βοηθήσει τους αμέτοχους και τους αρχάριους

της πραγματικής ζωής.

Είναι ένα στοιχείο που μας το παρέχει η εποχή μας και που μας το παρομοιάζει η ανήλικη νέα γενιά. Είναι η αμφιβιότητα.

Είναι διχότυπη ηρω μας η βιότεια υπαρξιακή κατάβαση της ανήλικης και της αναρτησίας, κυρίως των νέων ανθρώπων. Γιατί ανήλικους; και γιατί αναρτησίους; Μας έχουν γείρει οι βεβαιότητες στη ζωή και πιο βυρκεπμένα οι βεβαιότητες που παρέχει η αιδεντία. Πάντο αμφιβιότημε.

Το ιστορικό χίνεθαι της εποχής μας χαρακτηρίζεται από αυτή την αμφιβιότητα. Πολλοί τη θεωρούν και τη βλέπουν σαν τριπλή κρίση της εποχής μας ιδιαίτερα στους νέους ανθρώπους. Είναι τήν θρεπόμε και σαν κρίση, αλλά και σαν εχθίδα ζωής. Σαν κρίση και παιδαγωγική υπαρξιακή κατάβαση, τη διακρίνουμε στα συνδυασμένα μέρη των ηρώων των ήρωων είναι ηλικία. Σαν εχθίδα ζωής τη διακρίνουμε κυρίως στην ταφαιπωρήνη, νέα γενιά. Η αμφιβιότητα της νέας γενιάς είναι δευτικό στοιχείο, δευτικό συμμερο, δέν προέρχεται από τον τύπο. Μονο αν υψωτοδιδάκκαροι και έρεοδιδάκκαροι συνεικνώνται τα μέρη της νέας γενιάς, τότε υπάρχει ο φόβος η αμφιβιότητα και η αμφιβία να καταστούν κρίση. και μερικές φορές τετυρωμένοι έρεοδιδάκκαροι και υψωτοδιδάκκαροι πετυχαίνουν να ταφαιπωρούν και να αποπροσανατολίζουν τη νέα γενιά. Δέν προέρχεται όμως ως επί το πλείστον από τον τύπο. Έπαρση, προέρχεται από τον ανήλικον, από τήν αναρτησίαν, από τήν αναρτησίαν της ζωής, από τήν αναρτησίαν τω δευτικό, τω βωβτω νοήματι της ζωής, από τήν ελπία να αποκτήσουν βεβαιότητες για τη ζωή, να επιβεβαιώσουν και να επιχινώσουν τήν πορεία τους. και έτσι κάνουν, έτσι πρέπει να κάνουν οι νέοι άνθρωποι.

Τύπος

Η τέρωβη ετυμολογικά παράγεται από το ρήμα τυρώω-τέρω, που σημαίνει σφουγγίζω το νερό, σφουγγίζω το ψωρό από υγρασία και κενόδια, από εξαέρωση και άνωση, από κορυφή. Δηλαδή κατά το κοινώς λεγόμενο "τα ψωράκια να πουρνούν άερα".

Συγγενής υπαρξιακή κατάσταση προς την τέρωβη είναι η κέτρωβη. Η κέτρωβη ετυμολογικά προέρχεται από το κέτρω. Είναι δε το κέτρωσιν αγγλινό πουλι που ελκάζει και άνωση διεξάγεται από τον αέρα της δολοχάβου, από το σφουγγίζω του αέρα της δολοχάβου και αέρω είναι ελκάζω, αέρας από τον άνεμο με μεγάλη ελκασία άχεται και φέρεται. Επομένως κέτρωβη είναι η κορυφή τα ^{πλάγιστα} ~~από~~ ψωράκια ^{πλάγιστα} ~~από~~ τα να εξαπλάττω κανείς ψωράκια και άνωσή τους και βρακωδώς και φέρεται ως το πτηνόν κέτρωσιν, και να συμπιριφέρεται όπως το πουλί κέτρωσιν.

Ποι προκειμένου να ανοιχτούν στη ζωή. Αρροίμονο αν τα αποδέχονται έχω με ένα στόμα ανοιχτό και κατάνησαν το χέρι το οποίο θα τους πετύχει ο οποίος ποτέ. Να αμφοβητήσουν, για να γίνουν!

Σύγχρονες ματωρίες

1) Έχουμε τέτοιες σύγχρονες ματωρίες που αποτρέφουν βίαια ή την ετοιμότητα. Έναρσι αμφοβητές μέσα από την αμφοβητική πένουσι στη βεβαιότητα της τιτάνης και ανακαλύπτουν μαζί με την αυτοχρημής τους ταυτότητα το μυστικό θρώ που εν πείσανε, αμφοβη.

Η δωστή πρηνή-πρηνή δεν έχει να μας παρουσιάσει μόνο τις προεπιθέσεις της, το ψευδοκοινολογία της, την Ε.Ο.Κ. κλπ. Έχει να μας παρουσιάσει μαρτυρίες πνευματικές, ψυμύβεις και κατανκτήσεις των παιδίων της, που πέρασαν από την αμφοβητική στην ανύψωση της οντολογικής της ταυτότητας, μέσα και κάτω από το φως της ορθόδοξης πνευματικότητας και ζωής. Θα αναφέρω δύο περιστατικά νέων ανδρών, που με την αμφοβητική προκαλούν τον τετυρωμένο άνθρωπο της εποχής μας να πέρασει με την κένωση στην αχρηστική ούρα και βίωση της ζωής, στην ανακαύση της ταυτότητας του. Ο ένας, πήγε μαθητής και φίλος του Ζωάνη Πηχ Σάρα, που ήταν λόγιος υπαξιόχους, και πήγε ο ελληνοκύριος της επαναστασίας των φοιτητών στο Παρίσι το Μάιο το 1968. Η έτη μετὰ των φοιτητών του φοιτητικού εκείνου κινήματος ήταν ο Ρενέ

1) Ένι, μαθητής, και φίλος του Ζωάνη Πηχ Σάρα. Ο Ρενέ Ένι γνωρίστηκε με την Ερφέρα εδώ και 25 χρόνια. Θεατρικός συγγραφέας, φίλος της Νίβον Νέε Μπωβουά, ήταν διπλωμάτης, ιδεώδης, εχθρός εὐπαξίβους. Τον έρεβε η Ερφέρα, πήγε μια επίσκεψη στο Αφρο'οπος, πήγε μετά στον Πάτμο, ζαναρήρβε εδώ και κάθισε και έγραψε στην Ερφέρα ένα θεατρικό έργο. Παίχτηκε το θεατρικό έργο έστρα από 10 χρόνια στην Ιαπρία, στην Αυστρία, στη Γερμανία και στην Ιαπωνία. Το θεατρικό έργο επιγράφεται **Ερφέρα και Κορνήλιος**. Μια κοπέλιθα που έρχεται από άγνωστα στην Αυστρία, στην Ελλάδα, και πηγαίνει στην Ρώμη να συναντήσει τον

Πάπας για να τους κάνει να κάνει το βυζάντιο του σταυρού και να απορροφή το **Πάτρισμα**. Το κάνει η κοπυλίτσα αυτή, όταν ανακαλύπτει ότι και αυτός ο Πάπας ξέχασε να κάνει το σταυρό του, ξέχασε να απορροφή το **Πάτρισμα** και ακούει από τον Πάπα: που γαί, κοπυλίτσα μου ζήεις βίς βίς περσέμενες γυνίεις του χριστιανικού ανθρωπισμού, εμείς τώρα είμαστε σαν υπαρκτό αδμανιστό!

Απογοητωμένη η κοπυλίτσα αυτή, καταφέρνει τελικά να κάνει μόνιμους να κάνει το βυζάντιο του σταυρού, να γεί το **Πάτρισμα** και έρχεται ξανά στο Πάπα της Ρώμης και του τα μαθαίνει. Στο μεταξύ ο Πάπας πεθαίνει και γοττίζει σαν ένα έκουγκι. Π αυτό ανέλαβε το έργο **Εύρωπια η Κοπυλίτσα**. Είναι η Δουκλή κοινωρία που γεί μέσα στην κοπυλίτσα!

Στο έργο γοττίζω από όλοι στο τέλος πεθαίνουν και εξαφανίζονται εκτός από την κοπυλίτσα που τελικά παίρνει το δρόμο για να βρεθεί στην **Χώρα του γαού**.

Μιλώντας για το έργο του αυτό ο Ρένε ενή βυζαντινός: **Το** έργο μου αυτό είχε μεγάλη απήχηση. Η **Συμόν** ντε Μπωβουάρ έκανε μια έκταση **Κριτική** για όλοι θεωρησαν το έργο **Μαοϊστικό**. Έχω τότε δέν ήμουν βαθύ δοξος, αλλά όταν έχω βίς, έχω υπήλυμον τους βαθύδοξους γαούς που δέν αποτέλουν μάδες. Η **ΛΥΤΕΛΙΚΕΝΤΟΓΙΑ** (η ερώτη, η εξηγήσει) της Δούβως νόμιζε πως **η χώρα του γαού** που περιέγραφα ήταν η Κίνα του Μάο και στην κοπυλίτσα, επειδή και εκεί η δημοκρατία τερνυόδε από διωγμό, ήρθε στον Πάπα,

χρή να μοι εἰ ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἁγίων τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἁγίων ἁγίων. Τεχνικὰ αὐτὰ τὰ
ὄσα ἐστὶν ἡμῶν μόνον τῶν καὶ ἐμῶν μέγα ὄσον ἑαυτὸ τῆς.

Σὲ ἐρωτῶ πῶς τὸ ἔργον τῶν πῶς βλάπτει βίβρα, ὡς ὁδοδοξοῦς
ὄντολογικῆς ἀπὸ τῶν ἁγίων καὶ ἁγίων καὶ ἁγίων ἁγίων καὶ ἁγίων ἁγίων.
4 **Αἰματόστατα**, ὡς ἴδεις. Ἐρετε δὲν μπορῶ μεμνημένα νὰ ἀναγνώσκῃς ἴδεις
τῶν ἁγίων. Ὁ ἁγιος εἶναι ἕνα μέρος πρὸς πρὸς τῶν ἁγίων. Ἐνα μέρος ὡς
ἀπὸ θεογονίας πᾶν διακρίεται, μὴν χιτῆρ καὶ ἀπὸ τῶν μέγα δὲ ἕνα ἁγίων ἁγίων.

Ἡ δημοβιογραφικὴ ὁρολογία τῆς ἁγίας με κατὰ τὸ ἕνα καὶ τὰ ἁγίων ἀπὸ τῶν
συγγραφεῖς. Ἴσως καὶ τῶρα πᾶν ἕνα χριστιανὸς ὁδοδοξοῦς. Ἀλλὰ καὶ ἕνα
ὄσα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ ἴδεις, μὴν χιτῆρ ἀπὸ τῶν ἁγίων ἀπὸ θεογονίας
πᾶν διακρίεται. Εἶναι ἁγιος τῆς **4** **ἁγίας**. (Τῆς ἁγίας)

καὶ ἁγίων ἔχει ἀμύβει: **4** **ἁγίων** πᾶν ἕνα ἕνα πρὸς πρὸς τῶν ἁγίων
τῆς ἁγίας παρέχεται μόνον μέγα ἁγίων τῆς. Μὲ δὲ τὸ ἁγίων: ὄσα αὐτὰ - ὄ
ἴδεις τῶν ἁγίων - μὴν χιτῆρ διανοομενίσκει καὶ ἀμύβει, δὲ ἁγίων
μὲ τῆς ἁγίων μου πᾶν εἶναι πρὸς πρὸς **4** **καὶ ἁγίων ἁγίων**. ὄσα αὐτὰ τὰ ἁγίων
τῶν ἁγίων καὶ διανοομενίσκει, δὲ τὰ ἁγίων μὲ τῶν ἁγίων **4**
τῆς ἁγίας, πᾶν ὄσα δίνει **4** **ἁγίων**, ἡ ἁγίων, καὶ ἡ μετὰ τὸν ἁγίων
ὄσα ὄσα μὴν χιτῆρ τῆς ἁγίας ἁγίων, πᾶν εἶναι ἁγίων ἁγίων καὶ ἁγίων.

Ἐστὶν ἁγίων ἡ νῆα ἁγίων πᾶν πρὸς πρὸς τῶν ἁγίων τῶν ἁγίων καὶ
ἀπὸ τῶν ἁγίων **4** **καὶ ἁγίων**. Προσῆκε δὲ ἁγίων ὁδοδοξοῦς ἁγίων ἁγίων
Βαπτισμὰ ὄσα ἁγίων ὁδοδοξοῦς, ἀπὸ **4** **ἁγίων** **4** **ἁγίων**.

Σε μια έρωτική παύση έχαναν μαζί την βδυστή του ηρώ το πως κέπτεται να έρωσει
 στη γαργαλά, απτε: Δέν ή μου θροήτος, όπως η εμπειρία μου από την ερωδοξία βρισκείται
 παρά πέρα από τα γόνα. Εκεί όπου υπάρχει ένα πρόσωπο. Το πρόσωπο του ανδραγαθού.
 Το πρόσωπο του Θεού. Η εικόνα. Όχι η ερωτική εκεί βρισκείται! Ο Νικόλαος
Ενι ανακάλυψε την οντολογική του ταυτότητα.

Και ένα δεύτερο παράδειγμα που μας έρχεται από τη Ρωσία. Μία μέρα πριν αρχί-
 ρουν οι Ομηπιακοί άγωνα (Ιούλιος 1980), ένα νεαρό Γερμανο Ρώσων διανοούει να
 βγαίνει το δρόμο της εφορίας και επιβιβάζεται σε ένα αεροπλάνο της Ελβετίας.
 Ηταν η Τατιάνα Κορίτσεβα με τον άντρα της. Και οι δύο αυτοί νέοι, που γεννηθήκαν
 μεγάλωσαν και μορφώθηκαν μαρξιστικά μέσα στο μαρξισμό, πέρασαν από την εμφο-
 ρωτική στην ανείρεση του χαμένου Θεού και της χαμένης ταυτότητας τους.
 Ρωτίσαν την Τατιάνα: Θα μπορούσατε να μας πείτε ποιά ήταν η υπαρξια-
 κή σας πορεία; Τι σας ώθησε να πιστέψετε στο Θεό; και η Τατιάνα απάντησε:
Ηταν άφορα έμένα και πολλούς φίλους μου η πορεία μου προς το Θεό πέρασε α-
 πό πολλές μεταμορφώσεις και πνευματικές δοκιμασίες απρόβλεπτες και
 ποικίλες. Πρώτα από όλα στα 17 με 18 μου χρόνια ήμουν υπελοήγη της καμμον-
 νιστικής νεογλαίας, δυναμική πίστωση κατά κάποιον τρόπο στο Μαρξισμό. Αργότερα
 ενδιαφέρθηκα με πάθος για τον υπαρξισμό, μελέτησα παρὰ HEIDEGGER,
 SARTRE, CAMUS και αυτό μου το πάθος το μοιραζόμουν με πολλούς συντα-
 ξάρχους που ήταν και αυτοί άνθρωποι του πνεύματος. Αλλά συνέβησαν χρωστή
 δεκαετία του 1960-70, όταν η Σοβιετική Ιντελικέντσια ανακάλυψε χιλιάτες

μια νέα υπαρκτικότητα και διαρκεί στον υπαρξισμό της Δύσεως, για να συνεδυαστεί
με την υπαρκτή της. Αρχότερα πέρα από το ΥΟΘΑ βρέθηκαν 25-26 άλλες χριστιανικές

Φυσικά όταν ρίχνω ένα βλεμματάκι προς τα πίσω διαπιστώνω ότι η πορεία μου
προς το Θεό - όλα αυτά που έκανα - ήταν τυχαία και όχι προγραμματισμένα
με τη χάρη του Θεού. Η φιλοσοφία του υπαρξισμού με ώθησε να κατα-
βω μερικές αληθείες που αφορούν τον άνθρωπο καθ' εαυτόν και την ε-
πιβουλή αληθεία του. **Αλλά μόνο στο Χριστιανισμό μας δίνονται αυτές
οι αληθείες με τον πιο αυθεντικό τρόπο.!!**

Αγαπητοί μου,

Ευχαριστώ, Δύση και Ανατολή, ότι αναίμαρα Ε.Ο.Κ., Εβραίοι νομάρχιο, καπι-
ταλισμός & μαρξισμός, αλλά είναι και μια εναλλακτική αναζητητική για κάτι βαθύτερο,
για τη πίστη της ψυχής.

Τέτοια πρόσωπα με δίχως αμφιβολίες, ανυποχίες και αγωνίες εί-
ναι η μεράκι επιβουλή του σήμερα και του αύριο.

Πρόσωπα που μεράζωσαν μέσα στην άρνηση με χαμένη την οντολογική τους
ταυτότητα, ύστερα από πολλές περιπέτειες βρήκαν το Θεό και τον Εαυτό
τους, για να δώσουν με τη βεβαιότητα τους με την επιβεβαίωση τους, τη **μαρ-
τυρία** ότι **«έτεχον στην ημέρα σωτήρ»**. **«Οτι και σήμερα, στην
εποχή μας, ο άνθρωπος γίνεται Θεός, να φωνάξουν τον Αδάμ απεχθή-
ται»**. Μοναδικό μήνυμα ελπίδας και ψυχής στην απεχθιστική και ταπεινή πορεία
του ανθρώπου. **«Οι Ιουδαίοι Χριστός και οι Άγιοι μας βοηθούν να ανώγειμε
την ταυτότητα μας και να την αποδεχθούμε. ΑΜΗΝ.**